

[H. C. Hansen.]

for den øgede arbejdsløshed placeret, kan den gribe i sin egen barm eller tale med de partier, som hjælp til med den populære liberalisering. Hvorfor i alverden skulle da ikke de samme partier tage medansvaret for de ubehageligheder og hårdhændede konsekvenser af deres standpunkter?

Den højtærede finansminister brugte megen tid for at overbevise tinget om nødvendigheden af at komme videre med liberaliseringen. Rent bortset fra hensynet til udlandet er hovedargumentet, at importreguleringen betyder en for stor beskyttelse, der træder hindrende i vejen for den frie konkurrence, der skal fremtvinge en effektivisering af vort erhvervsliv. Jeg skal i denne forbindelse se væk fra importreguleringens handelspolitiske og valutariske muligheder og blot stille den højtærede finansminister følgende spørgsmål: Vil man gå videre med liberaliseringen — og jeg tænker her særlig på de varer, der endnu er på den bundne liste, altså de resterende 25 pct. —, hvis det foreliggende forslag bliver gennemført? Jeg kan ikke tro det, selv under dette vilkår, men hvis man ikke vil dette, kunne det være rart at få en begrundelse, og hvis den højtærede finansminister ikke er i stand hertil uden at komme i karambolage med tidligere udtalelser, vil den højtærede handelsminister måske træde hjælpende til. Jeg synes, det ville være rart, og jeg anmoder om at få et svar på dette spørgsmål.

Når det kommer til stykket, er der nok andre end socialdemokratiet, der ikke nu tør tage ansvaret for en videre liberalisering; men mon det så ikke var på tide, at regeringspartierne holdt op med den på forhånd håbløse opgave: at konkurrere i denne henseende med retsforbundet. Dette parti går jo alligevel så langt ud i hensynsløshed, at ingen ansvarlige kan følge med. Det kan man lige så godt erkende først som sidst.

I sine almindelige økonomiske bemærkninger fremhævede den højtærede finansminister to hovedproblemer, som havde interesseret regeringen i den forløbne regeringstid: betalingsbalancen, som havde været det mest påtrængende, og inflationsproblemet. Det sidste problem betød øjensynligt ikke meget mere, i hvert fald vendte den højtærede minister ikke tilbage til spørgsmålet om, hvorvidt vi skal have fortsatte prisbindinger, men det skyldes måske andre årsager.

Jeg vil gerne om lidt vende tilbage til problemet, men lad mig først sige et par ord

om valutasituationen. Betalingsbalancen er stadig vort hovedproblem, siger den højtærede minister. Jeg ville hellere formulere det derhen, at betalingsbalancen stadig er et af vore hovedproblemer. Vi er nu som før — jeg gentager, hvad jeg allerede engang har sagt — ganske enige i ønskeligheden af, at der oparbejdes en valutareserve. Vi synes imidlertid, at regeringen gør, hvad den kan, for at få de beskedne forbedringer, der er opnået, spist op så hurtigt som muligt. Men vi vil, så stærkt som vi kan det, fremhæve nødvendigheden af, at produktion og beskæftigelse samtidig holdes på et højt og stabilt niveau. Det er dette, der er problemet, og det er denne opgave, som regeringen hidtil ikke har løst på en tilfredsstillende måde. Og jeg tror heller ikke, det vil være muligt for regeringen at løse denne opgave, så længe den sætter andre mål endnu højere.

Ikke eet ord var der i den højtærede ministers tale om produktion og beskæftigelse, ja, nok et par teoretiske bemærkninger om nødvendigheden af at effektivisere produktionen; men intet om, hvordan det rent faktisk er gået i tiden siden denne regerings tiltræden. Oplysningerne herom kan man imidlertid hente i den økonomiske oversigt, som samtidig er omdelt til rigsdagens medlemmer, og som er udarbejdet under ministerens ressort.

I oversigten fastslås allerede på den første side — jeg beder om tilladelse til et kort citat — at

„den stigning i den samlede produktion og beskæftigelse, som er karakteristisk for perioden 1947—50, ophørte i løbet af året. For 1951 som helhed vil den totale produktion — nationalproduktet i faste priser — være af omtrent samme størrelse som i 1950“.

Senere i oversigten uddybes dette centrale problem nærmere, idet det hedder:

„Afsvækkelsen af efterspørgslen — specielt forbrugsvareefterspørgslen — har også kunnet iagttages i de øvrige vestlige lande, men nedgangen har her i landet været stærkere end i de fleste andre lande, fordi der samtidig med omslaget blev iværksat en kraftig kontraktiv pengepolitik, ligesom finanspolitikken blev yderligere strammet.“

En tydeligere erkendelse af, at socialdemokratiet har haft ret i den fremførte kritik mod regeringens produktions- og beskæftigelsespolitik kan vanskeligt tænkes, men kendsgerningerne taler jo også deres klare sprog, og de forsøg, der i årsoversigten gøres